

Sygn. akt V KO 23/17

POSTANOWIENIE

Dnia 25 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Świecki

w sprawie **R. M.**

w związku z jego zażaleniem na postanowienie prokuratora Prokuratury Rejonowej w L. o odmowie wszczęcia śledztwa z dnia 13 lutego 2017 r., sygn. akt PR 3 Ds. [...],
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu
w dniu 25 maja 2017 r.,
wniosku Sądu Rejonowego w L., zawartego w postanowieniu tego Sądu
z dnia 6 kwietnia 2017 r., sygn. akt II Kp [...],
o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu
w trybie art. 37 k.p.k.,

p o s t a n o w i ł:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

W swoim wniosku Sąd Rejonowy wskazał, że obawa zrodzenia się u uczestników postępowania, jak i postronnych obserwatorów przeświadczenia o braku możliwości bezstronnego rozpoznania niniejszej sprawy ma charakter realny, a duże prawdopodobieństwo powstania takiego przekonania wynika z faktu, że popełnienie przestępstwa zarzuca się m.in. sędziom Sądu Okręgowego w L. i Sądu Rejonowego w L., z którymi sędziowie Sądu właściwego utrzymują relacje zawodowe i koleżeńskie. Zdaniem Sądu występującego z omawianym wnioskiem, z uwagi na przedstawione okoliczności, zasadnym jest przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu poza okręg [...].

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek Sądu Rejonowego nie jest zasadny. W postępowaniu, którego dotyczy zaskarżone postanowienie, osobami wskazanymi w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa są m.in. sędziowie orzekający w Sądzie Okręgowym w L. i Sądzie Rejonowym w L.. W ocenie Sądu Najwyższego sam fakt, że postępowanie dotyczy sędziów sądu wyższego rzędu nad sądem właściwym i sędziów innego sądu z tego samego okręgu sądowego co sąd właściwy do rozpoznania zażalenia na postanowienie o odmowie wszczęcia śledztwa w przedmiocie niedopełnienia obowiązków, nie oznacza, że spełnione zostały przesłanki do przekazania sprawy z art. 37 k.p.k. z uwagi na możliwość zrodzenia się w opinii samych uczestników postępowania, jak i w opinii publicznej wobec utrzymywania zawodowych i koleżeńskich relacji między tymi sędziami, wątpliwości co do wszystkich sędziów Sądu Rejonowego w L.. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wskazuje się bowiem zasadnie, że hipotetyczna obawa przed przyszłymi niekorzystnymi społecznymi opiniami, niemająca żadnych realnych podstaw, nie powinna uzasadniać uchylania się przez sąd właściwy od rozpoznania sprawy (zob. np. postanowienie SN z dnia 25 listopada 2009 r., III KO 81/09, OSNKW 2010, z. 2, poz. 20).

Co oczywiste można sobie wyobrazić istnienie bliższych relacji towarzyskich pomiędzy sędziami. W takiej jednak sytuacji, sędzia winien złożyć stosowny wniosek o wyłączenie się od udziału w rozpoznawaniu danej sprawy. Trudno przy tym zakładać, że każdy sędzia Sądu właściwego pozostaje w tego typu relacjach z sędziami, których dotyczyło zawiadomienie o przestępstwie.

Powyższe wskazuje, że w sprawie niniejszej brak jest jakichkolwiek podstaw do uznania, iż przedmiot zażalenia wymaga przekazania sprawy innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości. Wręcz przeciwnie, dobro to nakazuje, aby sądy nie uchylały się od obiektywnego rozstrzygania spraw, które dotyczą innych sędziów, chyba że zachodzą szczególne okoliczności. Takie zaś nie występują w niniejszej sprawie.

Z tych wszystkich względów orzeczono, jak na wstępie.

[aw]